

12.2.38

בחמש וחצי אחה"צ ראיתי את ארצי סינקלר במשרדו ב"בית". עברתי לבירינגט של מסדרונות ופרוזדורים ומדרגות ומעלות וכל מיני מבואים ומוצאים עד שלבסוף הגעתי אליו. הוא רק שב מהמשלחה. הממשלה הודיעה להט שטצב הבטחון בארץ הוטב. הצבא פועל במרץ, אולם הדעה הנפוצה שכל המרד זהו רק עניין של אפנדים - אין לו שחר. יותר מחמש מאות איש - ממעמד האפנדים - עצורים בעכו ובמתחנות הקסגר, ואף על פי כך המלחמה נמשכה. א.ס. שאלני עד כמה זה נכון, אמרתי שבלי ספק אין זה עניין רק לקבוצה אחת, אולם רוב העם, וביחוד הכפרים, עיפים ויגעים ורוצים לחיות ולעבוד במנוחה, אולם מקרי הרצח המרובים בקרב הערבים גופם מוכיחים ש"המורדים" אין העם כולו מאחריהם. שאלני אם נכון שהצבא פועל. אמרתי - נכון, אולם כאמצעים צבאיים בלבד אין לדכא סירור. כל זמן שמנהיגי הסירור יכולים לספר לעם שהממשלה נבוכה, מעתה ונסוגה - השפעתם על חלקים מהעם חתקיים. והספר הלבן חיוק את הכנופיות יותר מכמה משלותי נשק וכסף.

ביחס למדיניותה הודיעה הממשלה, השיבני ס., שהיא עומדה על דעה שהפחרון היחיד הוא חלוקה. הועדה תעבד חכניה, אולם הממשלה אינה מתחייבת לקבל אותה, ואט תראה צורך - חכנים שנויים. לדעה אין מוצא אחר, ואשר לעליה - אין הממשלה רוצה לשנות את הסטטוס קבו עד שהיה חכניה של חלוקה, ואז, אם גם לא תהיה מיד ממשלה יהודית - תגדל העליה לפי רצון היהודים.

אמרתי לו - פירוש הדבר "גיבוש" הביח הלאומי.

ענה - אני לא מסכים לדעה הממשלה, אבל יש להחיתם בהגינות לעמדתה. אין היא אומרת גיבוש - רק באופן זמני, לחקופה המעבר עד שיתחלט על חכניה, אינם רוצים לשנות יחסי הכוחות. אין זאת אומרת שאנחנו מקבלים דעה, אבל אין ליחס לממשלה מה שאינה חושבת. היא גם טוענת שהמצוקה בארץ אינה מאפשרת כל עליה; אמרתי לו, המצוקה בעצמה היא במדה רבה פרי צמצום העליה. מבהינה פוליטיה עמדת הממשלה לאסך

אח הערבים למעשי השבתה (סבוטג') - למען המשיך את המצב הנוכחי שנוהג להם
אף העיקר - הקפאה הישוב היהודי.

ס. הסכים שזה נכון והודיע שמלחמתם לא תפסק ויוסיפו ללחץ על הממשלה.

מפי לוריה ואחרים שמעתי אח"כ ספורו של ווג'ווד על המטלחה. היו

כארבעים איש - רבים מאלה שלא היו בישיבת הועד הפרלמנטרי. מצד הממשלה היו:

נוויל וא.ג. פחה ווג'. - בדרישה דומיניון פלטהינאי. אחריו דבר קולט

על חוסר בטחון וחלוקה. בקר דיבר על המנדט - ותקון הכניח החלוקה: הכנתה

הגליל, הנוב, ירושלם והושמח המרנספר בכוח. סינקלר דבר על העליה. נוויל

אמר: אני רואה שגם אחם אין לכם הכניח ברורה. אחד טוען דומיניון, השני

מנדט, השלישי חלוקה. א.ג. כאילו הסך בדברי בקר על חשיבות המרנספר (ז).

הרושם של ווג'. שאין בדעה הממשלה להמשיך במכסימום הפוליטי לאחר מרם.

(איני סומך על החרשמותו - של ווג'. סינקלר הוא בלי טפק מסתכל יותר נכון ו)

שני כאי כוח הממשלה הודיעו שהם עומדים על חלוקה כפתרון היחיד. נכון

שהשאלות הגדולות (גליל ועוד) תחליט עליהן הממשלה, אולם יש צורך שהועדה

חבר שאלות פיננסיות ועוד (ווג'ווד טען נגד משלוח ועדה בכלל).

- בערב נפגשתי עם מק-טיכל ב"דינר" של פלדין. ישבתי על ידו ושוחחנו

כשעה וחצי - לא על shop. שאלני הרבה על חולדותי ויעצני לבחוב

אכטוביורפיה - שחשט מקור אינספירציה לבני עמי. ככל אנגלי הוא אריב

וידידותי, שלא ככל הפקידים - מילה פשוטה ורצון להחרוע. בעל הומור, מקשיב

למדבר ואוהב לדבר בעצמו.

לאחר הסעודה נאם קצרות - כמוכן לא shop. לא היה אף פעם בארץ -

ויצטרך קודם כל ללמוד.

(יגיע לארץ ב"צ למרם)

בנסוויטש ישב ראש, ומקר פחה ב"וויכוח": א"י מבחינת ערבים אנושיים

עולמיים - ומבחינת אינטרסי האימפריה. המסקנה - יש לסמוך אך על מפעל

היהודים ויצירתם, הערבים מתוסרי ערך ומשענה קנה רצון. קול. קולווייל החרעם

על שמאשימים את הפקידות. באנגליה ממשלה דימוקרטית, ואם יש בחוכה מבוכה -

זוהי מבוכת העם האנגלי. אנשים פשוטים שואלים אותו מה לעשות ואיך להחיותם

לריב היהודי האנגלי. הם רואים נייגוד בין שתי זכויות. העם האנגלי אינו

הב להשיג מטרות טובות באמצעים מגוונים. קשה לאיש האנגלי להסכים למפעל יפה
 שם ביצועו יש לעשות אפילו עול חלקי. האנגלי יש לו אהדה ל- *underdog*,
 ך הם רואים את הערבי כארץ. על העם היהודי לוותר על חלק מדרישותיו
 הגיע לידי הסכם עם הערבים.

מטיין ציין שחי הברירות: קיום המנדט, שעלול להפוך את כל הארץ
 הודיה בעיקרה. גזירת מיעוט על היהודים. לא יחכן שהעם האנגלי יטלים
 בגידה כזו, ולכן אינו רואה מוצא אחר אלא חלוקה.
 אברמסון לימד אף הוא זכות על הפקידים: אין הפקידים צד, אלא
 שים כל אחד עבודתו במחלקתו. הוא היה מושל הדרום. עם רוב הישוב הערבי.
 כפר ערבי חכע מטנו איזו עזרה שהיא, ובמדת יכלתו ניסה לעשות. היה גם
 מון. שם יש הרבה יהודים - אבל אלה עשו בעצמם את עבודתם ולא נזקקו לעזרה
 משלה...

נוכח גם מוסת חוסיינר - ובקש להפגש אחי.